ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΜΟΝΤΕΧΡΙΣΤΟΥ

Ποιὸς αἰχμαλώτισε τὸν Πικώ. «Εἶμαι ὁ Ἀλλούτ!...». Τὰ μαρτύρια τοῦ Πικὼ στὴν κατακόμβη. Ὁ Ἀλλούτ τὸν μαχαιρώνει καὶ φεύγει γιὰ τὸ Λονδίνο. Ἡ ἀστυνομία καταζητεῖ τὸν Πικώ. Ἡ Μαργαρίτα τὸν προδίδει πεθαίνοντας. Στὴν κατακόμβη. Ὁ Πικὼ διηγεῖται πρὶν πεθάνει τὴν ἱστορία του. Ὁ θάνατος τοῦ Ἀλλούτ. Τί εἶπε στὸν παππᾶ ποὺ τὸν ἐξομολόγησε. Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀθῶα Ἑρρι ποὺ ζητοῦσε ἐκδίκησι, κτλ.

Ε'.

ΓΙΝΕ λίγων λεπτῶν σιωπή

—Εἶμαι ὁ συνέχοχός σου στὰ τρομερὰ ἐγκλήματά σου, ἔνοχος, ὅσο καὶ σύ, μούγκρισε μὲ λύσσα ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε αἰχμαλωτίσει τὸν Πικὼ καὶ ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπ' τὸν Ἀλλούτ. Γιὰ τὴ δίψα τοῦ χρήματος, ἐπρόδωσα τρεῖς φίλους μου. Ἀλλὰ τὰ λεπτά σου ἦσαν καταραμένα καὶ μοῦ ἔφεραν τὴ δυστυχία καὶ τὴν καταστροφή. Ἐσκότωσα τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγόρασε τὸ διαμάντι ποὺ μοῦδωσες. Ἀναγκάστηκα λοιπὸν νὰ φύγω καὶ νὰ πάω στὴν Ἑλλάδα, μαζὺ μὲ τὴ γυναίκα μου. Ἐκεῖ ἦταν ἐπανάσταση. Δυστυχίσαμε. Ἡ γυναίκα μου πέθανε!.... Τότε συνέλαβα τὸ σχέδιο νὰ πάω στὴ Νεάπολι καὶ νὰ βρῶ τὸν παππᾶ Μπαλντίνι, ποὺ ἦταν ἡ ἀφορμὴ τῆς καταστροφῆς μου. Ἀλλὰ ὅταν ἐπῆγα ἐκεῖ, ἔμαθα ὅτι δὲν ὑπῆρχε κανεὶς παππᾶ Μπαλντίνι. Ἐρεύνησα τότε, σκέφτηκα ἀρκετὰ καὶ κατάλαβα ποιὸς ἦσουν. Ἤσουν ὁ Πικώ. Κι' ὡρκίστηκα νὰ σὲ βρῶ καὶ νὰ σ' ἐκδικηθῶ. Μὰ ἄργησα νὰ σ' εὕρω. Καὶ σὺ στὸ μεταξύ, εἶχες κάνει δυὸ φόνους, εἶχες καταστρέψει τὸ γυιό μου Λουιτὰν καὶ προκαλέσει τὸ θάνατο τῆς κόρης του. Ἀπόψε εἶχα ἀποφασίσει νὰ πάω στὸ Λουιτὰν καὶ νὰ τοῦ διηγηθῶ ὅλη τὴ φρικτή σου ἱστορία, ἀλλὰ καὶ πάλι ὁ Σατανὰς σὲ βοήθησε κι' ἔφτασα ἀργά. Βρῆκα τὴ Μαργαρίτα ἐτοιμοθάνατη καὶ τὸ Λουιτὰν σκοτωμένο ἀπ' τὸ μαχαῖρι σου. Ἀλλὰ τέλος, ὁ Θεὸς μὲ βοήθησε νὰ σὲ πιάσω. Καὶ τώρα θὰ σοῦ δείξω, ὅτι κι' ἐγὼ ξέρω νὰ τιμωρῶ! Εἶμαι ὁ Ἀντώνης Ἀλλούτ! Ἀκοῦς; Ὁ Ἀλλούτ!....

Γιὰ πρώτη φορὰ ἀπ' τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ Πικὼ ἄρχισε τὸ ἄγριο ἔργο τοῦ ἐκδικητοῦ, συνῆθε τώρα στὸν ἑαυτό του καὶ κατάλαβε τὴ θηριωδία του. Ἀλλὰ ἡ καρδιά του εἶχε πειὰ σκληρυνθεῖ καὶ δὲν αἰσθανόταν κανένα πόνο, καημὸ τύψη.

Τὸ ἔργο του εἶχε πειὰ συμπληρωθεῖ. Ἐκεῖνοι ποὺ τὸν κατέστρεψαν ἦσαν πεθαμένοι. Τὸ μέλλον τοῦ παρουσιάζοταν γεμᾶτο ἐλπίδες. Ἤταν πλούσιος καὶ ποθοῦσε νὰ γλεντήση μὲ τὰ πλούτη του. Γι' αὐτὸ γύρισε καὶ ρώτησε τὸν Ἀλλούτ μ' ἀγωνία:

— Ποῦ βρίσκομαι λοιπόν;

— Σὲ μιὰ τρύπα, ποὺ οὔτε ὁ Διάβολος δὲν μπορεῖ νὰ σὲ ξετρυπώση, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἀλλούτ. Κανεὶς δὲν ἀκούει τὴ φωνή σου καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ρθῆ νὰ σὲ σώση δῶ μέσα. Εἶσαι ἀπολύτως στὴν ἐξουσία μου!

Συγχρόνως ὁ Ἀλλούτ κάθησε στὸ τραπέζι κι' ἄρχισε νὰ τρώη.

— Πεινῶ! τοῦ εἶπε ὁ Πικώ. Δῶσε μου κάτι νὰ φάω.

— Πόσο θὰ μοῦ πληρώνης τὸ κάθε δεῖπνο σου; τὸν ρώτησε ὁ δεσμοφύλακάς του.

— Νὰ πληρώσω; Μὰ ξέρεις ὅτι εἶμαι ἕνας φτωχὸς σερβιτόρος!

— Ἄφησέ τα αὐτά. Ἔχεις τὰ δέκα ἑκατομμύρια ποὺ σοῦ ἄφησε ὁ παππᾶ Τόρρι.

Κι' ὁ Ἀλλούτ τοῦ ἀνέφερε ὅλες τὶς Τράπεζες ποὺ εἶχε καταθέσεις του.

— Ὡρισμένος, ὀνειρεύεσαι! τοῦ εἶπε ὁ Πικώ.

— Τότε κάθου κι' ὀνειρεύου καὶ σὺ πὼς τρῶς! τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ ἀδιαφορία ὁ Ἀλλούτ.

Κατόπιν τοῦ πέρασε στὸ λαιμό του ἕνα σιδερένιο χαλκᾶ μὲ ἀλυσίδα καὶ τὸν κλείδωσε στὸν τοῖχο. Ἔπειτα ἔφυγε καὶ δὲν γύρισε, παρὰ τὴν ἄλλη μέρα. Κάθησε πάλι ἐμπρὸς στὸν Πικὼ κι' ἄρχισε νὰ τρώγη. Ὁ Πικώ, ποὺ πέθαινε ἀπ' τὴν πείνα, τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ δώση λίγο φαγητό.

— Σοῦ δίνω ὅ,τι θές, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλλούτ, ἂν μοῦ πληρώσης χίλια ναπολεόνια γιὰ κάθε ψωμὶ καὶ κάθε στάμνα νερό.

Τοῦ κάκου ὁ Πικὼ φώναξε, ἔβρισε, παρακάλεσε. Ὁ Ἀλλούτ σήκωνε μ' ἀδιαφορία τοὺς ὤμους του καὶ σὲ λίγο τὸν ἄφησε πάλι μόνον κι' ἔφυγε. Μετὰ εἰκοσιτέσσερες ὧρες ξαναγύρισε κι' ἐπανελήφθη ἡ ἴδια σκηνή. Ὁ Πικὼ ζήτησε λίγο ψωμί. Ὁ Ἀλλούτ τοῦ ζήτησε χρήματα. Ὁ Πικὼ ἀρνήθηκε καὶ τὸν ἔβρισε. Τότε ὁ Ἀλλούτ ἔγινε ἔξω φρενῶν. Τράβηξε τὸ μαχαῖρι του καὶ τὸν χτύπησε κατάστηθα καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸσκασε γιὰ τὴν Ἀγγλία.

Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ ἀστυνομία τοῦ Παρισιοῦ ἔψαχνε νὰ βρῆ τὸ φονηᾶ τοῦ Λουιτάν, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα εἶπε στοὺς ἀστυνομικούς ἡ Μαργαρίτα ἐνῶ ξεψυχοῦσε.

Πράγματι, σὲ λίγες μέρες οἱ ἀστυνομικοὶ βρῆκαν τὸν Πικὼ στὴν κατακόμβη πληγωμένο. Μόλις πρόφτασε νὰ διηγηθῆ τὴν τρομερὴ ἱστορία του καὶ πέθανε.

Ἡ ἔκθεσις αὐτὴ τοῦ Πικὼ στοὺς ἀστυνομικοὺς σώζεται ἀκόμα στὰ ἀρχεῖα τῆς ἀστυνομίας τῶν Παρισίων καὶ ἀπὸ αὐτὴ πῆρε ὁ Δουμᾶς τὴν ὑπόθεσι τοῦ «Μοντεχρίστου».

Ὁ Ἀλλούτ ἀρρώστησε στὸ Λονδῖνο καὶ πέθανε στὰ 1828. Πρὶν ξεψυχήσει, κάλεσε κοντά του κάποιο γνωστό του καὶ τὸν ἔστειλε νὰ φωνάξη τὸν παππᾶ Ντουβερναί. Κι' ὁ παππᾶς Ντουβερναὶ ποὺ στάθηκε σιμά του ὥς τὴ στιγμὴ ποὺ ξεψύχησε, ἔστειλε κατόπιν μιὰ ἐκτενῆ ἔκθεσι στὴ Διεύθυνσι τῆς Παρισινῆς ἀστυνομίας. Σ' αὐτὴ διηγεῖτο τὴν ἐξομολόγησι ποὺ ἔκαμε ὁ Ἀλλούτ πρὶν πεθάνει, σχετικὰ μὲ τὴ δράσι τοῦ Πικὼ καὶ τὴν τιμωρία του.

«Σᾶς διαβιβάζω, γράφει, τὴν ἐξομολόγησι ἑνὸς μεγάλου ἐγκληματία, ὁ ὁποῖος πρὶν πεθάνει μετανόησε καὶ ἐσυχωρέθηκε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἤθελε νὰ μοῦ πῆ πῶς ἔμαθε τὶς λεπτομέρειες τῶν ἐγκλημάτων τοῦ Ζὰν Πικὼ καὶ τὸ πῶς ἐπλούτισε. Ἀλλὰ λίγο πρὶν πεθάνει μοῦ εἶπε: «Κανένας ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε περισσότερο ἀπὸ ἐμὲ βέβαιος ὅτι ὑπάρχει ζωὴ κι' ἔπειτα ἀπὸ τὸ θάνατο, γιατί μίλησα μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ παππᾶ Τόρρι, τὸ ὁποῖο μὲ ὡδήγησε νὰ βρῶ τὸν Πέτρο Πικὼ καὶ μὲ διάταξε νὰ τοῦ πάρω τὰ χρήματά του, γιὰ νὰ τὰ δώσω στοὺς φτωχούς. Τὸ ἴδιο πνεῦμα μὲ διάταξε νὰ σκοτώσω τὸν Πικὼ γιὰ νὰ προλάβω κι' ἄλλα κακουργήματά του».

Ἐδῶ τελειώνει ἡ ἀληθινὴ ἱστορία τοῦ Μοντεχρίστου, ὅπως ὠνόμασε ὁ Δουμᾶς τὸν Ζὰν Πικώ, τὸν τραγικὸ ἥρωά του.

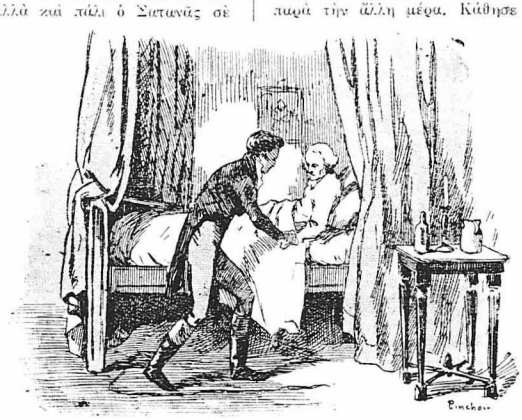

Πρὶν ξεψυχήσει ὁ Ἀλλούτ κάλεσε κάποιο γνωστό του...

ὅλοι... Θάχω ὡραῖα φορέματα, στολίδια... Καὶ θάχω καὶ σένα μαζύ μου, Ἀνίτα...

Ὁ πρίγκηψ Γαβριέλλι, βλέποντας αὐτὴ τὴν ἀπροσδόκητη σκηνή, γελοῦσε ἀκράτητα, μὲ τὴν καρδιά του.

Ὁ Γαρπαρῖνο ὅμως ἄρπαξε τὴ μικρὴ ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ καθήση φρόνιμα.

— Τρελλοκόριτσο! τῆς εἶπε. Δὲν εὐχαριστεῖς τὸν Ὑψηλότατο γιὰ τὴν καλωσύνη του;

Ἡ Φαουστίνα ἔγινε μὲ μᾶς σοβαρὴ καὶ γονάτισε μπρὸς στὸν πρίγκηπα.

— Ὤ, ναί, εἶπε, σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, Ὑψηλότατε... Σᾶς εὐχαριστῶ πάρα πολύ... Καὶ θὰ δῆτε ὅτι δὲν θὰ μετανιώσετε γιὰ τὴν ἐνέργειά σας... Θὰ ἐργασθῶ μὲ θάρρος καὶ θ' ἀναδειχθῶ.... Καὶ δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ ὅτι δὲν θελήσατε νὰ μὲ χωρίσετε ἀπ' τὴν Ἀνίτα, ἂν καὶ αὐτὴ δὲν τραγουδάει...

— Ἔ, καλά, τὴ διέκοψε ὁ πρίγκηψ. Κι' ἂν σ' ἔστελνα χωρὶς τὴν ἀδελφή σου στὴ Νεάπολι;

— Δὲν θὰ πήγαινα! ἀποκρίθηκε μὲ σταθερότητα ἡ μικρή.

Ὁ πρίγκηψ τράβηξε κοντά του τὴ Φαουστίνα καὶ τὴ φίλησε στὸ μέτωπο.

— Ἔχεις δίκηο, τῆς εἶπε. Δὲν εἶνε ἡ ἰδιοφυία τὸ μόνο χάρισμά σου, ἔχεις καὶ καρδιά. Κι' ἡ καρδιὰ εἶνε ἀπαραίτητη σὲ μιὰ καλλιτέχνιδα.....

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ μικρὴ Φαουστίνα, ἡ μοιραία αὐτὴ νέα, ποὺ τόσους ἐγοήτευσε ἀργότερα, ἀναχωροῦσε γιὰ τὴ Νεάπολι, συνοδευμένη ἀπ' τὴ θειά της καὶ τὴν ἀδελφή της.

(Ἀκολουθεῖ)